

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého právní věci žalobce: **O. P.**, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem AK Archangelská 1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č. j. OAM-440/ZA-ZA11-LE27-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2020, č. j. 16 Az 66/2019 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zmínuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce pochází z Luhanské oblasti, je svobodný, bezdětný, v letech 2014 – 2016 žil v Sumské oblasti, opakovaně pracoval po určitou dobu v Polsku, naposledy před příchodem do České republiky žil v Zakarpatské oblasti. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je u něj obava z možného nástupu do armády, ta byla současně i příčinou jeho neustálého stěhování na území Ukrajiny. Žalobce má strach z dalšího vojenského konfliktu, z důvodu svého původu měl také problémy při hledání pronájmu i zaměstnání a byl rovněž zbit. Policii nic nehlásil, protože není zvyklý si stěžovat. Se státními orgány problémy neměl, s výjimkou jednoho předvolání od SBU. Do České republiky přicestoval v roce 2018, návratu se obává, neboť na Ukrajině je špatná bezpečnostní situace a nemá se kam vrátit. V případě nasazení armády by pak musel bojovat proti svým blízkým.

[3] Na základě výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nejsou splněny. Pobyťová historie žalobce svědčí o tom, že v jeho případě byl institut vnitřního přesídlení využitelný a funkční, v Luhanské oblasti již dlouhodobě nebydlí. Nevraživost mezi ukrajinskojazyčnou a ruskojazyčnou komunitou je známá, potíže z toho pro žalobce plynoucí však nedosahují znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. K posuzování kritérií pronásledování odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008 – 57 případně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2019, č. j. 5 Azs 7/2019 – 36. K obavám z povolání do armády pak uvedl, že vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. V tomto směru poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017 – 33, v němž byla shrnuta jeho předchozí bohatá judikatura na toto téma.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť podle něj skutkové závěry napadeného rozsudku nemají oporu ve spisu a rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný. Stěžovatel má za to, že se městský soud řádným způsobem nevypořádal se všemi prezentovanými důvody žádosti o mezinárodní ochranu, tyto naopak zčásti nemístně zlehčoval a zčásti ignoroval. Toto hodnocení se týká především situace na východní Ukrajině, ale také postavení přesídlenců v západní části země. Pokud by vzal soud všechny skutečnosti v úvahu, musel by podle názoru stěžovatele dospět k závěru, že jsou splněny přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a to z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti kvůli svévolnému násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z pohledu uplatněných stížnostních námitek, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

pokračování

[8] V projednávané věci stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem spatřuje její přijatelnost ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona, důvody přijatelnosti pak nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Městský soud se vypořádal se základními otázkami řízení adekvátně úrovni námitek uvedených v žalobě, k jednotlivým námitkám vhodně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu citovanou výše a ze skutkových zjištění vyvodil logické závěry. V řízení nevyvstala žádná právní otázka, k níž by měl Nejvyšší správní soud zapotřebí vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury, napadený rozsudek také nepředstavuje žádný exces při posuzování typově obdobných věcí, naopak je ve všech ohledech standardní. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. dubna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu